

EDICE
PEVNOST

PROKLETÁ VĚŽ

MICHAELA MERGLOVÁ

PROKLETÁ VĚŽ

EDICE PEVNOST

PROKLETÁ VĚŽ

MICHAELA MERGLOVÁ

Copyright © Michaela Merglová, 2020
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2020
Cover Art © Lukáš Tuma, 2020
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-954-6 (print)

ISBN 978-80-7557-874-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-875-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557-876-1 (pdf)

1.

Dusot nohou. Zběsilý dech. Pot štípal Aberona v očích, plíce pálily, jako by mu v nich tančily jiskry, svaly umdlévaly. Na cestě za ním zůstávaly kapky krve. Přesto běžel.

Měl totiž na výběr.

Běh, nebo smrt.

Ulička páchla výkaly, slepičím peřím a mrtvou hodinkou před svítáním. Aberon znal své město nazpaměť, každý zákрут, každý roh. Všichni zloději jej museli znát – a i když za Aberona obstarávali práci poslední léta jiní, pořád se snažil udržovat si přehled.

Proto ho zmátlo, že tuhle zeď najednou nedokázal přiřadit. Už je v docích? Nebo ne? Nezahnul příliš brzy?

Zvedl hlavu.

Na pozadí bledého nebe se črtaly spletené prádelní šňůry natažené mezi domy.

Jistě, zahnul příliš brzy, doky jsou až za...

Zakopl, a než stačil zareagovat, padl dopředu. Ruce se mu zaryly do hrubě poskládaných dlažebních kostek. Kolenem se udeřil o zem.

Sykl. V ústech ucítil krev.

Ticho.

Dunění nohou ustalo a brzy ztichla i ozvěna jeho pádu.

Aberon slyšel jen tepání krve ve spáncích, to všudypřítomné bušení vlastního srdce. Zamrkal a otočil se. Napůl čekal, že se z mlhy za jeho zády vyřítí pronásledovatelé, ale každý další nádech přinášel jen hlubší ticho.

Setřásl je!

Ha!

I ve svém věku je převezl. Sice vychází ze cviku, když nechal takové utrinosy, aby ho zaskočili, ale v jeho městě ho nikdo nedožene!

Vyškrábal se na nohy. V naraženém kolenu ho píchalo, dlaně pokrývaly cáry roztrhané kůže. Letmo se dotkl rozseknuté paže – pořád krvácela.

Potřebuje se dostat do bezpečí.

A pak těm mizerům udělá ze života peklo.

Znovu své tělo přiměl k pohybu.

Napůl běžel, napůl se potácel zšeřelým městem. Zahnul na úzkém chodníčku a klopytavě po něm doběhl na širokou silnici, kde vzduch voněl rybinou a solí.

Ljanarské doky.

Aberon zrychlil. Cihlová zeď, opadaná omítka, jedny dveře, druhé, další, až se konečně zastavil před oloupaným smrkovým nátěrem rámu. Vyklepal pěstí známé heslo a zamrkal. Před očima se mu dělaly mžitky.

Sklouzl pohledem níž. Krev mu stékala po loktu a tvořila u jeho chodidel červenou kaluž.

Zatraceně, musí to rychle ošetřit!

Opět se obrátil ke dveřím a vztekle na ně zabušil.

Kde se ten spratek fláká?

„Done!“ křikl chraplavě. „Ty špíno nevděčná, kde se zase kurvíš? Otevři!“

Konečně uslyšel kroky. Ostražitě se napjal, ale klapnutí vnitřní západky ho přimělo opět se uvolnit. Celou vahou na něj padla únava a noční děs.

„To je dost,“ vydechl a klopýtl přes práh. „Už jsem myslel, že tu vypustím...“ Hlas mu odumřel.

Dveře zaklaply.

Doky zazněl výkřik.

A ticho.

* * *

Krasy pískaly a nořily se s čvachtavými zvuky do masa, řev už ale ustal.

„Trochu jsem doufal, že s ním bude víc zábavy. Ten práskač měl aspoň výdrž,“ protáhl Hlavata zklamaně obličej. Nadšená záře v jeho očích pohasínala, jak z něj opadalo vzrušení.

Bručoun se podrbal na bradě. „Mám to uklidit?“

I když byl ranař blbý jako poleno, praktičnost se mu upřít nedala. Hlavata se rozhlédl po pokoji.

Byl tam trochu svinčik.

Dobrá, byl tam *velkej* svinčik a také hodně smradu, ale to už se tak stávalo, když se dal Hlavata do práce.

„Jo,“ přikývl. „Já zajdu za šéfem.“

„Nepůjdeme spolu?“

„Bude to chtít slyšet co nejdřív.“

„Ale...“

„Žádný ale. Nezapomeň, co jsem ti říkal – já jsem mozek, ty seš sval, jasný?“

„Jasný.“

„Co dělá mozek?“

„Mozek plánuje.“

„A sval dělá co?“

„Práci.“

„Tak. Takže já naplánoval, že jdu mluvit se šéfem, a ty tu zatím uklid'. A tohohle,“ ukázal palcem na mrtvolu připoutanou ke stolu, „se zbav. Nějak nenápadně.“

„Nenápadně.“ Bručoun se opět poškrábal, tentokrát na temeni – univerzální znamení toho, že je s rozumem v koncích –, a Hlavata si povzdychl.

„Zabal to do koberce a zahod' to v přístavu za Bergemovým skladem.“

„Bergemovým?“

„Prostě za tím vypáleným. Ale ať tě nikdo nevidí, hlavně ne nikdo z hlídky. Kapišto?“

Ranař se přestal drbat na kebuli a přikývl: „Jo.“

„Výborně. Snaž se to neposrat, než se vrátím. A nenech tady tu truhlu.“

Hlavata vyklouzl ze dveří a zhluboka se nadechl. Ve vzduchu se vznášela štiplavá vůně rybiny a soli, tak typická pro doky.

„Hnusnej smrad,“ ucedil Hlavata, urovnal si plášť a vykročil ulicí.

Nesnášel rybinu.

* * *

Pršelo.

Vlastně ne, nepršelo.

Chcalo!

Marlon si zamračeně přitáhl kabát a pokusil se ještě o trošku víc vmáchnout pod úzkou střechu. Shrnul si pramen ryšavých vlasů za ucho, ale stejně to nebylo nic platné, pořád mu kapalo na nos a čelo. Mrzutě zabořil ruce do podpaží a zadíval se na louži, v níž dřepěl Kubrún. Déšť do ní vyklepával svižnou melodii a voda odtékala v růžových pramíncích. Nebude trvat dlouho a krev se odplaví do škarpy.

Kubrún vstal a Marlonovi se znovu odhalil pohled na ležící mrtvolu.

Zrzek viděl za svého života nejedno tělo, ale pohled na mrtvé známé se dosud nenaučil skousnout.

Zvlášt, když jim v bříše zel kráter.

Odvrátil oči. Pořád ještě se utěšoval tím, že se třeba mýlí, ale pak Kubrún přikývl. „Je to on,“ řekl. „Vypadá strašně, ale určitě je to Abe.“

Marlonovi ztěžkl žaludek.

Kubrún zamířil pod stříšku vedle něj. I když se pod ni vmáchl daleko hůř kvůli nemalému panděru, déšť mu neškodně stékal po široké krepě klobouku. Marlon si vždycky myslel, že je Kubrúnův klobouk odrbaný a hnusný, teď ale zalitoval, že také nemá takový. Znovu si setřel vodu z tváře.

„Kdo ho našel?“ zeptal se Kubrún.

„Tenkej Marlon,“ odvětil zrzek.

„To on se pozvracel vedle těla?“

„Jo.“

„Chápu. Je to hnus.“

„Je. Někdo si dal hodně záležet, aby to bylo ošklivý.“

„Někdo,“ ušklíbl se Kubrún. „Oba moc dobře víme kdo.“

„Ty myslíš...?“

Přikývnutí. „Kdo jiný?“

„Vážně si myslíš, že je až takhle ctižádstivej? Hnusně zabíjet dovede spousta lidí.“

„Hnusně ano. Ale tohle je osobní. Když chceš někoho mrtvého, podrízneš mu krk. Když chceš poslat do světa vzkaz, uděláš tohle.“

„Vzkaz?“

„Vzkaz, co se stane těm, co půjdou proti tobě.“

„Nemáme žádný důkazy, jen pocit.“

„Když našli Maju, taky jsem měl jenom pocit. Zatraceně silný pocit.“ Kubrún si teatrálně odplivl a odtáhl se od stěny. „Uvidíš sám. Ale dej na moje slova – Kutloch čekají zlé časy.“ Klepl do krempy na rozloučenou a vykročil do deště.

Marlon sledoval, jak kolébavým krokem mizí v ulici.

Osaměl.

Opět pohlédl na mrtvolu.

Děšť bubnoval do potrhané kůže, do prasklého oka v rozkousané jamce, čvachtal v díře v místech, kde měli lidé břicho.

Aberon.

Mrtvý.

Marlon by o něm nikdy nemluvil jako o příteli, ale měl ho zvláštním způsobem rád. I když to byl nevrlý náladový dědek, v čele Kutlochu vydržel bezmála patnáct let. Než přišel, vypadaly ulice v Ljanaru hodně jinak – o moc soupeřily klany a skupinky hrdlořezů, krevní msty byly na denním pořádku a na lidi z podsvětí cíhala za každým rohem smrt.

Aberon to změnil. Dokázal udržet rozhádané ljanarské zloděje na uzdě a dal věcem řád. Možná se to nelíbilo všem, ale dokud se lidé z Kutlochu drželi nepsaných pravidel, nedělala jim přílišné problémy ani městská hlídka, ani konkurence.

Jenže to, co leželo na ulici, už nebyl Aberon. Byla to hmota.

Mrtvé maso.

Vzpomínka.

Vzpomínka na staré časy, kdy v ulicích vládl chaos.

Marlon cítil, jak v něm klíčí strach.

Kubrún měl pravdu. Jestli Aberona skutečně zabil Vrhač, pak Kutloch čekají zlé časy.

* * *

Novinky se šířily rychle.

Už když bral Marlon za kliku dveří, cítil, že je něco jinak.

Hostinec vypadal jako každý jiný den – kolem stolů čile pobíhaly spoře oděné děvečky, kupci, šmelináři, dobrodruzi a cestovatelé seděli kolem

stolů a halasně si vyměňovali příběhy, v rohu mastili karty trpaslíci s ebenovou kůží, vedle nich střídmě popíjel černoooký elf, jemuž na ramenou poskakovala vrískající opička, o kus dál se chechtala polonahá coura sedící na klíně opilého komedianta, který netušil, že mu právě vybírá kapsy její bezzubý pasák.

Žoldáci, zabijáci, zloději, pederasti, nevěstky, kuplíři, karbaníci, vypravěči, podvodníci, herci... Ve Studené patě člověk vždycky našel to, co hledal. Někdy na dně sklenice, jindy na dně něčí kapsy.

Jenže i přes halas a veselí viselo ve vzduchu napětí.

Možná si to Marlon jen představoval, ale připadalo mu, jako by se všichni bavili až příliš.

Jako by se zvedal vítr a vzduch voněl vodou ještě předtím, než začne bouře.

Bubnování před útokem.

Protáhl se kolem dubových stolů. Nalepila se na něj jedna z místních kurev, ale Marlon ji lhostejně odstrčil a seběhl tři schůdky na dvorek.

I po ranním dešti tu páchly pomyje a zvratky.

Výkřik zprava ho přiměl otočit hlavu – a zase ji rychle sklopit. Jawenitský dobrodruh měl kalhoty na půl žerdi a náruživě pigloval sténající plavovlásku, která se dlaněmi opírala o stěnu vepřína.

Marlon zahrnul podél funicí dvojice a zamířil ke dvířkům s vyřezaným srdíčkem.

Záchodky stály na dvorku dvoje, ale jen jedny z nich místní štamgasti používali. Druhé se totiž nedaly otevřít.

Alespoň to si tedy většina lidí myslela.

Marlon přišlápl nacvičeným pohybem prkno na hromádce zaprášeného bordelu, a když zaslechl známé cvaknutí, zapřel se do dveří.

Vstoupil a zamířil po schodech dolů.

Dveře se srdíčkem se zavřely.

Kutloch ho přivítal obvyklou vůní chladu a zatuchliny.

* * *

Pod ulicemi Ljanaru se jako klubko hadů splétaly podzemní uličky spojující prastaré sklepy. Marlonovi vždycky přišlo úsměvné, jak doslovné bylo ve městě podsvětí.

Z měkkého přítmí na něj pohlížely známé tváře.

Tříprsták, Výběrčí, Rogy s Lasičkou, Runa, Levý Šmelo, Dvojčata, Tichošlapka, v rohu Kubrún.

A ve středu toho všeho...

„Jsme všichni,“ kývl Vrhač a bledými prsty pokynul Marlonovi, aby se posadil. „Začneme.“

Zrzek si odtáhl židli. Když si sedal, zachytil Kubrúnův pohled.

Zlé časy.

Velice, velice zlé časy.

2.

„**A**u!“
„Vždyť jsem se tě sotva dotkla.“
„Ale bolí to!“
„Co bys čekal s dírou v ruce?“ Lovka znovu přiblížila prsty k ráně.

„Au!“

„Myšíne, nebuď jak děcko!“

„Promiň. Ale mám pocit, že mi ta pařáta upadne.“

„Tak zatni zuby a buď chvíli chlap.“

„Když omdlím, bude to málo chlapské?“

„Klidně omdlí, ale nemel se.“

Dveře klaply.

Lovka zvedla ostražitě hlavu, do ruky jí skočila dýka.

Ztrouchnivělé schody vedoucí do podkroví zavrzaly.

Divka rychle zamávala na Myšína a odplížila se stranou.

Světlovlasý mladík se malátně přesunul k padacím dveřím a nezraněnou rukou zvedl stoličku. Vrzání ustalo, jak se někdo zastavil.

Lovka se přikrčila. Dech se jí prohloubil, svaly se napjaly. Slyšela, jak jí tep srdce zrychluje, ale přiměla se ke klidu.

Jestli po nich jde hlídka, musejí být rychlí a opatrní.

Přehmátla si nůž.

Kroky se přiblížily – podle zvuku jeden člověk.

Toho zvládneme.

Myšín napřáhl štokrle.

Padací dveře zaskřípěly a s buchnutím odskočily.

Bezdeché ticho.

Ze stínů se vynořil odřený klobouk. „Mizerné schody,“ zabručel jeho majitel a vydrápal se nahoru.

Lovku zalila vlna úlevy. Sklidila nůž a podala Kubrúnovi ruku. „Měl jsi houknout, vyděsil jsi nás k smrti.“

„Volal jsem,“ odvětil Kubrún a vytáhl se nahoru.

„Myslel jsem, že mě slyšíte.“

„Myšín vyl nejspíš tak hlasitě, že to v tom zaniklo.“

„Haha,“ zaškaredil se zraněný, ale vděčně se svezl zpátky na stoličku.

Kubrún kopnutím zavřel padací dveře a pak dlouze vydechl.

Dřív býval hubený jako plaňka, jenže ty časy byly už nenávratně pryč. Měl na křížku skoro to, co Lovka s Myšínem dohromady, a zatímco dřív s nimi běhával po střechách a ulicích, za poslední roky se omezoval hlavně na plánování, vyjednávání a politikaření ve zlodějských kruzích – práce hodná jeho dávné šlechtické minulosti. Protože ale vyjednávání a politikaření měly nejčastěji podobu divokých pijatyk v Kutlochu, začal mu z vesty vykukovat pupek, přes který si neviděl na špičky bot.

Lovka si přiklekla zpátky k Myšínovi. Opatrně setřela krev a zlehka přiložila na ránu dlaň. Mladík sebou trhl, ale skrz zatnuté zuby tentokrát neprošel ani vzdech.

„Vidíš, jak to jde,“ usmála se Lovka povzbudivě a kolem ruky se mu po kůži rozběhlo paprskovité načervenalé světlo.

„Co se stalo?“ zeptal se Kubrún.

„Zaskočila nás hlídka,“ odvětila Lovka. „Začali střílet a Myšín schytl šipku.“

„Sledovali vás?“

Potrásla hlavou. „Setřásli jsme je. I když jsem teda teď chvíli myslela, že nás našli.“

„Dobře.“

„Nestihli jsme se ale dostat do hlavního skladu. Myšín sbalil pytlík s černokořenem, ale ke zlatoměnce jsme se ani nepřiblížili. Poslední dobou začínají mít obchodníci o dost lepší hlídky než dřív.“

„Časy se mění,“ pokrčil Kubrún rameny. „Zlatoměnky je míň, ceny jdou nahoru.“

Myšínova kůže zčervenala ještě víc a světlovlasý bolestně sykl. „Řekni, že máš aspoň ty dobré zprávy,“ zaprosil.

Kubrún potřásl hlavou. „Nemám. Aberon je mrtvý.“

„Cože?!“ vyjekli Lovka s Myšínem současně.

„Marloni ho našli nad ránem v docích. Krysy odvedly dost práce, ale byl to on.“

Lovka stáhla ruku a polkla. „Co se stalo?“

„Nikdo neví jistě, ale mám svá podezření.“

„Vrhač?“ zeptala se vědoucně.

Kubrún kývl.

„Co to znamená pro nás?“

Povzdech – to neblahé znamení, že je všechno ve větším háji, než očekávali. „Byl jsem v Kutlochu. Zatím ho povede Vrhač, dokud...“

„Ne!“ vyjekli oba zloději naráz.

„... dokud nezjistí, co se stalo s Abem.“

„Myslíš, dokud nenajde obětního beránka, na kterého to shodí,“ odušila Lovka.

Další přikývnutí. „Nejspíš.“

„Budeme první na ráně!“

„První asi ne. Ale druhé místo dotahujeme určitě.“

„Co naše peníze?“ zapátral rychle Myšín.

„No, to je ta horší část...“

„Horší než tohle?!“

„Vrhač zamrazil Abeho pokladnu, než se celá situace vyřeší a srovná. Takže všechny zálohy, přísliby, dluhy...“

Lovka zbledla. „Ale... ale to...“

„Ano,“ kývl Kubrún. „Jsme na suchu.“

Myšín potřásl hlavou. „Ne. Jsme v prdeli.“

Nastalo zaražené ticho, jak všichni vstřebávali novinky.

„Možná nejsme,“ ozvala se Lovka tiše. „Pořád máme ten černokořen. Když ho prodáme...“

„Jediný, kdo od nás teď něco koupí, je Luna,“ přerušil ji Kubrún.

„Ta nám dá tak desetinu ceny.“

„Dvacetinu. A když budeme váhat moc dlouho, půjde ještě níž.“

„Dvacetinu?! Myšínovi u toho málem ustřelili ruku!“

„Já vím. Ale lepší cenu nedostaneme. Ne teď.“

Myšín s Lovkou si vyměnili zdrcené pohledy.

„Co budeme dělat?“ zeptala se.

Kubrún pokrčil rameny. „Můžeme Vrhače podpořit jako první a prohlásit ho za nového pána Kutlochu.“

V Lovce hrklo. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Zaplouváme do mrtvých vod.“

„Zabil Maju,“ usekl Myšín.

Kubrún na něj upřel chladný pohled. „Ano, pamatuju si to. Ale jestli se k němu nepřidáme, zabije nás postupně všechny.“

Myšín stiskl pěsti. Tenoučká vrstva kůže, kterou se mu rána potáhla, praskla a opět se zpod ní vyvalil pramínek krve. „K němu se *nikdy* nepřidáme.“

Lovka se naklonila, aby mu setřela krev, ale odstrčil ji. „Myši...“

„Ne! Zabil Maju. Neříkej mi, že ty o tom uvažuješ?!“

Potrásla hlavou. „Ne. Ale možná je tohle příležitost...“ kousla se do rtu.

„Příležitost?“ pobídl ji Kubrún, když si nesměle vyměnila pohled s Myšínem.

„No, příležitost začít znovu někde jinde. Když prodáme černokořen Luně, bude to málo, ale i s málem se můžeme vydat do Szalky nebo Zielanku...“

„A co tam?“ přerušil ji Myšín.

„Byl by to začátek. Žádný Vrhač...“

„Žádní přátelé.“

„Kubrún má hodně přátel, určitě zná někoho i v okolí Ljanaru, ne?“ obrátila se ke kníratému muži.

„V Szalce i Zielanku znám pár lidí,“ přikývl. V očích mu zajiskřilo a Lovka si všimla potutelného úsměvu.

„Ale?“ nadhodila.

„Ale proč to zkoušet v malých městech a ohlížet se pořád přes rameno, jestli na nás Vrhač někoho neposlal, když můžeme zkusit něco většího – mám dobré přátele v Grasku a tam Vrhač nedosáhne.“

Grask. Lovka sklopila zrak. „Vrhač tam nedosáhne, ale my bez peněz taky ne – a pochybuju, že by nás tam nějaký kapitán ochotně vzal z dobroty srdce.“

„Tebe možná,“ poznamenal Myšín.

„Nebudu nikomu dělat kurvu, Myši,“ ohradila se, ale zamrazilo ji.

Kdyby jen věděl...

Kubrúnův úsměv se rozšířil. „Vzpomínáte si na tu mapu, kterou jsem vám ukázal po Majině smrti?“

Lovka po něm vrhla varovný pohled. „Už předtím jsme to zamítli, protože to bylo moc nebezpečné.“

„Jistě. Ale pořád je to dost peněz, abychom mohli odejít.“

„Myšín má ruku v pytlí. Byla by to sebevražda.“

„Ne s nejlepším zlodějem ve městě.“

„My jsme nejlepší zloději ve městě.“

„Ne tak docela.“

„Jak to...“ Lovka najednou zmlkla.

Kubrún se dál usmíval.

A jí začalo docházet, co tím myslí.

Ale ne!

Prudce zatřásla zrzavou kšticí. „Ne.“

Kubrún zvedl ruce, jako by se pokoušel uklidnit zlobivé děcko. „Znám se dobře s žaláříky. To, co bychom dostali od Luny za černokořen, by stačilo, a ještě pořád mám od Alistera ten glejt. Šetřil jsem si ho pro případ, že bych se jednou dostal do ne-snází sám, ale...“

„Ne.“

„Lovko, poslouchej...“

„Ne!“

„Já vím,“ řekl chápavě. „Ale buď půjdeme prosit Vrháče o milost, nebo vsadíme všechno na tohle. Ale bez pomoci to nezvládneme.“

„Co někdo jiný?“ nadhodila téměř prosebně. „Marlon nebo Fin, ti Vrháče taky nesnášejí...“

„Jenže nemají dvakrát v lásce ani nás. Pokud se s někým spojíme, musíme si být jistí, že nás nezradí.“

„Cha! Tak to je vážně odvážné tvrzení po tom, co udělal!“

„Možná je, ale na rozdíl od ostatních už nás nezradí, protože tentokrát budeme mít v hrsti my jeho.“ Ztěžka vstal a zamířil k padacím dveřím. „Popřemýšlejte o tom.“

Lovka se dívala, jak zvedl poklop a za vrzání žebříku zmizel v nižším patře.

Myšín počkal, dokud kroky nedozněly, a pak se zmateně obrátil k Lovce. „O čem jste to mluvili?“

Dívka se natáhla pro obvaz, aby mu opět setřela krev. „Ne o čem. O kom.“

„Asi pořád nechápu.“

„Tak se zamysli. Kdo o sobě tvrdil, jak je nejlepší zloděj v Ljanaru, jenom aby skončil v base?“

„Ale *ne!*“

Lovka se chmurně pousmála a přiložila mu dlaň na ránu.

3.

Lišák zaryl prstem do spáry mezi kameny, v níž byly zaraženy okovy. Zkoušel je uvolnit každý den a o podobný kousek se očividně snažili i jiní, soudě podle četných rýh a škrábanců. Jenže železný kruh trčel hluboko a pevně.

Možná by ho dovedl vytrhnout nějaký silák, ale to Lišák nikdy nebyl. Nařachaní zloději se obvykle nedoživali vysokého věku.

I když my strážníci vlastně asi taky ne, pomyslel si trpce.

Z chodby zaslechl hlasy a kroky.

Zamrkal.

Že by jídlo?

Divné, ještě nemám hlad...

Tedy, opravil se rychle, jistěže mám hlad. Jen na něj ještě neumírám jako před příděly jiné dny.

V puse se mu napěnily sliny. Přemýšlel, co ho asi čeká dnes.

Včerejší kaše měla slabý závan kapusty a zažil už i něco, co chutnalo skoro jako maso. Sice toho pak většinu vyzvrátil, ale mohl by přísahat, že to bylo skopové.

Nebo ryba.

Nebo červi.

Vězeňská strava nepatřila ke gurmánským požitkům a Lišák měl pocit, že mu za dobu, co tu trčel, otupěl jazyk.

Šoupání nohou nahradilo rachocení klíče.

V Lišákovi hrklo. Jídlo mu prostrkovali špehýrkou, takže pokud někdo otvírá dveře...

Přišel čas.

Poprava.

Ale do psí řiti!

Zacloumal okovy v posledním marném pokusu uvolnit je ze stěny. Sice netušil, co by dělal, kdyby se mu to podařilo, ale to mu nezabránilo vydat ze sebe všechno. Možná byl od přírody zbabělec, nechtěl však, aby si někdo myslel, že umře se svěšenou hlavou.

Dveře zaskřípaly a odhalily dvojici strážných.

Lišák polkl a donutil se k výrazu přidržené lhostejnosti. Když už má přijít konec, nebude škemrat.

Jak k němu ale přistoupili a zvedli ho na nohy, lhostejnost to zabalila a její místo přebrala ukňouranost.

Zacloumal sebou – což nepomohlo –, vyjekl – což vzbudilo jen uchechtnutí – a pak předvedl lítostivý tyátr, po němž jeho hrdé já zatoužilo svou zbabělou polovičku vykuchat.

Výborně, šance na důstojný konec v loži, skvělá práce, Lišáku.

Svět zčernal. Přes hlavu mu vzdor protestům přetáhli kápi z tvrdého neprůhledného plátna. Téměř okamžitě ji poslintal a zadýchal.

„Už se na tebe třesou, parchante. Pěkně se pohoupeš,“ řekl jeden z vojáků škodolibě, když ho táhli ze dveří.

Lišáka zalil ledový pot.

Vyvlekli ho po schodech, a když ucítil čerstvý vzduch, rozklepal se.

Aspoň si po tom měsíci v kobkách zase prohlédnu oblohu, to taky není k zahození, uklidňoval sám sebe, ale moc se mu to nedařilo. Představa šibenice byla až příliš živá, a hlavně nepříjemně blízká. Zaslouchl dřevěné vrzání.

Popravčí kára.

Povezou ho přes celé město, aby si po něm každý hodil svůj kus shnilého zelí, kamenů a lejna.

Dnešek vážně nemůže být lepší.

Vedli ho dál a Lišáka víc a víc ochromoval strach.

Neměl se k Vrhači přidávat, měl tušit, že je to sviňák, co ho udá při prvních potížích, měl...

Měl.

Nohy se mu podlomily. Strážný ho se smíchem nakopl a postrčil dopředu. Lišák sykl, když holeněmi narazil na ostrou hranu.

„Nahoru!“

Poslepu a s rukama za zády to šlo těžko. Vydrápal se na podlahku a tam upadl. Naštěstí ne na nikoho – poslední co by potřeboval, byly vyražené zuby od nerudného spoluvězně.

Příkaz, aby vstal, nepřišel. Podle kroků strážný zamířil dopředu a Lišáka oklopilo sametové ticho. Překvapeně si uvědomil, že odhlučnění nezpůsobuje jen jeho kápě, ale i něco dalšího.

Plachta.

Jsem v krytém voze? Co je to za popravčí káru?

Ozvalo se mlasknutí. Kopyta zaklapala, vůz sebou trhl. Lišákem to hodilo na záda. Zůstal ležet. Neviděl důvod zvedat se.

Tak je to opravdu tady.

Poprava.

Smrt.

Znovu si vzpomněl na rozsudek, který si před tím směšným soudem vyslechl, a rozklepal se. Pár poprav už viděl. Jakmile má člověk nečestné řemeslo, je skoro povinnost podívat se na to, co by mohl způsobit jeden neopatrný krok. Většinou spatřil jen ty obyčejné, kde nešťastník přišel o ruku (se spoustou křiku), o hlavu (občas s křikem) nebo byl oběšen – to se sice obvykle obešlo bez křiku, ale zvuky, které odsouzenec vydával, z toho nečinily o nic příjemnější podívanou.

Roztřásl se.

Měl bych myslet na něco příjemného. Viset budu po zbytek svojí teď už krátké existence, napomenul se a zhluboka se nadechl.

Příjemného, příjemného...

Rok, který strávil s Vrhačem, byl velmi příjemný. Postel mu zahřívaly ty nejpěknější děvky, opíjel se drahým vínem, snídal ořechy a teplé maso, žádnou noc nespal v zimě nebo mokru...

I tak si ale uvědomil, že namísto toho myslí na časy předtím. Na dobu, kdy na něj možná přšelo a táhlo, kdy chodil usínat často s prázdným žaludkem, zesláblý a unavený, ale zato ve společnosti přátel.

Přátel a teplých oříškových očí té jediné dívky,
kterou měl kdy rád.

Viděl je před sebou i teď, přimhouřené, ospalé,
a přesto plné lásky.

Dívaly by se na něj tak i dnes?

Dnes...

Opět mu ztěžkl žaludek.

Dnes ne. Bohové, prosím, dnes ne.

Vůz zastavil.

Lišákovi se zastavil dech.

*Seber se, buď hrdina aspoň jedinkrát v životě
a umři důstojně, ne jako ubrečená holka!*

Plachta se rozhrnula.

„Ach, prosím, ne! Prosím, prosím, ne,“ zaše-
mral Lišák, když ho někdo drapl za svázané ruce
a přiměl vstát.

Je to marné, pojdu jako srab.

„Buď zticha,“ napomenul ho hluboký hlas.

Lišák skutečně zmlkl, ale spíš úlekem než
poslušností.

To zní jako...

Ale to nemůže být!

Silný stisk ho někam vedl a Lišák se přiměl
k soustředění. Ljanar znal jako své boty, a i když už
nějakou dobu nedýchal jiný vzduch než ten v cele,
pořád dokázal poznat uličky po čichu. Zatímco ko-
lem popraviště to páchlo zkaženým masem, močí
a hnilobou, teď cítil rybinu, odpadky a vyprané
prádlo.

Znamé vůně.

Vůně domova.

Doky.

Strávil v nich téměř celý život – škrvně z ulice protloukající se životem, pokoušející se urvat, co se dá. Před očima mu znovu probleskly vzpomínky na přátele.

Měl jsem zůstat. Možná to nebylo nejlepší, ale vystoupal jsem s Vrhačem moc rychle a moc vysoko a měl jsem tušit, že na vrcholu není prostor pro chyby.

Jenže na litování už bylo pozdě.

Klaply dveře. Vstoupili do nějakého domu.

„Kde to jsme?“ odvážil se zeptat, ale odpověď nedostal. Místo toho ho někdo postrčil vpřed.

Lišák zakopl a zahučel po hlavě na zem. Praštil se při tom do ramene a zasténal.

Někdo mu sundal kápi. Světlo ho ostře bodlo do očí.

Zamrkal.

A pak, když se obrysy zaostřily, pochopil, že je to horší, než si myslel.

Mnohem horší.

* * *

Lovka seděla na zhoupanuté stoličce a čistila si nehty nožem. Snažila se působit lhostejně, ale věděla, že Myšína neoklame – na to se znali moc dlouho.

Světlovlasý strážník si prohrábl vlasy. I on působil nejistě. „Myslíš, že ho Kubrún fakt přivede?“ zeptal se, když začalo být ticho neúnosné. „Třeba si dělal jenom srandu.“

„Kolikrát jsi viděl, že by si Kubrún dělal srandu?“

„No... mockrát ne. Ale vážně myslíš, že to bude on? Jakože vážně on?“

V té chvíli cvakla klika a dovnitř doslova vletěl muž. S vyjeknutím dopadl na podlahu.

Kubrún, který ho následoval, se sehnul a nonšalantně mu stáhl kápi.

Nově příchozí vzhlédl, oči přimhouřené a zalité slzami z nezvyku světla.

Umaštěné vlasy, zacuchaný vous, kosti vystupující pod napnutou kůží, a především ohavný zápach dávaly znát, že strávil hodně času na nepěkných místech.

Zelené oči a drzé rysy však ani vězení nedokázalo změnit.

Lovka se na něj zadívala. Představovala si tenhle okamžik dlouho. Dva roky se jí o tom zdálo, čekala, že ji zalije vztek, zlost, nenávisť, touha ublížit mu tak, jako on ublížil jí, všechno to, co cítila v oněch týdnech a měsících po jeho zradě.

Namísto toho shlížela na otrhance, kterého snad kdysi znala, a necítila nic.

Ani hněv, ani radost, ani odpor, ani zášť.

Jen prázdnotu.

Nechala stoličku dopadnout zpět na čtyři a položila nohy na zem. „No,“ řekla tiše, „myslím, že je to vážně jakože on, Myšíne. A tentokrát i smrdí jako lejno.“

* * *

Jestliže Lišákovi připadala představa náměstí plného lidí sledujících jeho křepčíc s konopným provazem chmurná, to, co viděl teď, mu přišlo o řád horší.

Myšín na něj shlížel s výrazem vyhladovělého psa.

Lovka vypadala tak, jak si ji pamatoval – pihy na nose, ostrá brada, dlouhé ruce –, a přesto jinak. Byla pohublejší a oříškové oči, které na něj dřív hleděly s láskou, trucovitě upírala do podlahy. Zato si však v prstech pohrávala s nožem.

Lišáka zamrazilo.

Ach, bohové, prosím, to raději oprátku...

„Lidé si mohou platit soukromé popravy?“ nadhodil o poznání veseleji, než jak se cítil. „To jsou mi novinky.“

„Vidíš, to není špatný nápad. Třeba bychom na tom vydělali. Zrovna za tebe bychom, myslím, utržili pěknou sumičku,“ ozval se ode dveří zvučný hlas, ve kterém už předtím poznal Kubrúna. Uhlazený muž s dlouhým knírem vplul do místnosti. „Moc potěšeně nevypadáte,“ obrátil se ke strnulé dvojici.

„A cos čekal – že mu padnem do náruče?“ zamračil se Myšín.

„Rozhodně by to bylo zajímavé. Ale emoce stranou.“ Kubrún zalovil v kabátci. „Áha!“

Zloděj se instinktivně schoulil.

Kubrún zamával ve vzduchu zapečetěným pergaménem. „Tohle je glejt zajišťující tvé osobě královskou milost.“

Lišákovi trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, co to slyšel.

Musel jsem omdlít. Pořád mě vezou na popraviště a tohle je sen, co se mi zdá.

„Jsem... volný?“

„Ne.“ Kubrún si přitáhl židli přímo před něj. „Nejsi volný, Lišáku. Jsi dopadený zloděj odsouzený k oběšení.“

Zloděj polkl.

„Ale můžeš být volný,“ dodal Kubrún nevesele. „Takže si promluvme.“

Volný.

Lišák přelétl pohledem z jednoho na druhého. Před očima se mu zatmělo a téměř ladně se sesul k zemi.

4.

Hlavata nesnášel čekání – zvlášť se skoro prázdnými kapsami. Seřval už trpasličího otroka, který v podniku obsluhoval, dvojici chlapců s pěknými tvářičkami okázale přehlížel a na nevěstku, kterou si nemohl dovolit, aspoň zapískal. Nakonec zkusil z pěny na dně korbelu vyčíst budoucnost.

Jenže osud odhadnout nedovedl, trpaslík se odporoučel do kuchyně, chlapce si odvedl do pokoje za závěsem plešatící elf a nevěstka odešla ven s venmarským šmelinářem.

Nastalo ticho.

Byl to hnusný podnik. Stěny zdobily fleky od piva, krve a kdoví čeho dalšího, nábytek podle vzhledu přečkal už nejednu rvačku a také podle toho vrzal, a mouchy bzučící pod nízkým stropem tomu všemu dodávaly jen hlubší zdání zmaru a beznaděje. Zatímco jiné bordely v Ljanaru měly úroveň, tady si nikdo na nic nehrál. Čtvrť za doky nepatřila k pěkným místům, tak proč by měl nevěstinec vypadat jinak. Každý, kdo se tu prodával, byl zboží – bezzubé, špinavé a zoufale toužící po pár měďácích, za které by se dal přežít další den.

Hlavata měl rád podobné bohy zapomenuté díry. Připomínaly mu, odkud je – a kam se už nikdy nevrátí.

Ze dvorku se ozvalo sténání. Nevěstka křičela tak, že to buď hrála, nebo byl šmelinář opravdu zvíře. S ohledem na kupcovo obrovské panděro a malé botky ale Hlavata sázel spíš na tu první možnost.

Nespokojeně mlaskl jazykem a zadíval se na dveře pokojíku, jež se za dobu jeho návštěvy zatím neotevřely, jako by je chtěl vypáčit silou pohledu.

Zabubnoval prsty do stolu a pak znovu zakroužil pěnou v korbenu.

Křik nevěstky najednou skončil, jako by jí někdo zlomil krk. Šourání nohou a dvojí kroky však naznačovaly, že jenom neměla zapotřebí hrát divadlo dál.

Venkovní dveře klaply. Dovnitř však nepřišel šmelinář ani kurva, ale Bručoun. Upravoval si vestu a přiblblle se usmíval od ucha k uchu.

„Dal sis načas,“ kývl na něj Hlavata.

„Chcaní nejde poručit.“ Bručoun si přisedl, pohlédl na Hlavatův prázdný korbenu a rozhlédl se. „Kde je obsluha?“

Trpaslík vyšel jako na zavolání z kuchyně a zamířil ke stolu. „Pivo?“

„Dvě,“ kývl Hlavata.

„A něco dalšího? Modřenka ještě pracuje, ale za chvíli bude volná.“

„Pivo stačí.“

Trpaslík drapl prázdný korbekl, vrhl na dvojici nerudný pohled a odspěchal.

Hlavata nepochyboval, že jim do nápojů flusne.

Do dveří se vpotácela nevěstka. Přelétla Bručouna hodnotícím pohledem, jako by zvažovala, zda jí stojí za námahu, pak se ale usadila u dveří a obrátila se k dvojici zády. Očividně si hýčkala naději v lepší kunčofty.

„Jak dlouho budem čekat?“ ozval se Bručoun po chvíli ticha.

„Na pivo chvílku. Na chlápka netuším.“

„Myslel jsem, že šéf říkal...“

„Co jsem ti říkal, že jsi?“

„Sval,“ zopakoval Bručoun huhňavě.

„Sval. A sval nemá myslet, od toho jsem tu já, jasný?“

Bručoun sklonil pohled ke svým dlaním. „Ano, Hlavo,“ zamumlal zkormouceně.

Hlavata se ušklíbl.

Celý život si připadal nepatřičně. Hrudník měl propadlý, ruce hubené a o jeho obličej se někteří vyjadřovali nelichotivě jako o krysí držce. Byl sice chytrý, jenže lidé ho stejně nebrali vážně – ty z jeho poměrů nikdo nikdy nebral vážně.

Když potkal Bručouna, všechno se změnilo. Hromotluk dřel hlavou o stropy, ruce měl jako lopaty, a kdyby chtěl, rozdrtil by Hlavatovi lebku v dlaních. Choval se ale jako děcko, které potřebuje vedení, a stejně jako děcko poslouchal a snažil se zavděčit.

Mozek a sval.

Dokonalá harmonie.

Trpaslík přinesl pivo a břínkl korbely tak, až dobrou třetinu obsahu vycintal na stůl. Beze slova odspěchal, Hlavatovi ale neušlo, že po něm střelil další nevraživý pohled.

Bručoun drapl korbel. „Tak na dobrou práci,“ řekl se širokým úsměvem.

Hlavata se napil s poněkud menším nadšením a s každým lokem si představoval, co mu trpaslík s pivem provedl. Než se ale pohroužil do myšlenek příliš, ozvalo se klapnutí dveří, na které Hlavata čekal tak dlouho.

Do příšeří vykulhal hubený skrček. Pravou nohu měl zakřivenou a pootočenou, jak mu špatně srostla zlomenina, opíral se o hůl a podle blaženého šklebu odvedla děvka dobrou práci. Ještě se zarazil a krátce s ní prohodil pár slov, když se za ním vyklonila.

Hlavata si ji kradmo prohlížel. Nebyla hezká ani za mák. Z křivého copu na straně trčely mastné prameny vlasů, pohled jí už dávno zakalila kořalka a zřejmě i nějaká droga, přední zuby měla černé jako noc a na povislých prsou jí zasychal vlhký cákanec.

Ne, s touhle by si říct nedal.

Skrček se zachechtal, plácl couru po holém zadku a pak se otočil k odchodu. Chvilí trvalo, než se dobelhal ven. Dveře zavrzaly, upocený vzduch prořízl čerstvý závan z ulice.

A ticho.

Děvka zalezla zpět do pokoje.

Hlavata vstal a cinkl o stůl posledními drobnými. „Pojď,“ popohnal Bručouna, který vrhl lítostivý pohled na nedopitý nápoj. „Čeká nás práce.“

* * *

Se západem slunce se rychle ochlazovalo a vítr přinášel z barvíren čpavý pach kůže, močůvky a trusu. Marlon se opíral zády o stěnu a čekal. I když měl přivřené oči, vnímal své okolí, kroky trpaslíků spěchajících po šichtě do hampejzu na rohu, smějící se opilce, cinkání zvonků na kotnících tanečnice.

Možná dělám chybu, pomyslel si.

Možná by to měl ještě zvážit, počkat až...

Až co?

Až si Vrhač najde obětního beránka za Abeho smrt?

Až upevní své postavení pána Kutlochu?

Až pošle vrahy i na něj a jeho rodinu, aby se jich v tichosti zbavil?

Znovu si vzpomněl na okousanou oční jamku v tom, co bývalo Abeho tváří, a zkroutil se mu žaludek. Představa, že by něco takového mělo čekat Ostřici nebo malé Marlony, mu přišla zvrácená.

Ne.

To ať raději zemře při pokusu zbavit se toho parchanta než něco takového. Jen musí ještě poslat děti s Ostřicí pryč.

Konečně uslyšel to, na co čekal.

Krok, šoup, klep.

Krok, šoup, klep.

Ze tmy se vynořil přihrbený mrzák. Ani neotočil hlavu, ale zamířil rovnou k Marlonovi.

„Hnusné místo,“ nadhodil Marlon.

„Hnusný místo, levný děvky.“ Mrzák roztáhl ústa ve vytlučeném úsměvu.

„Levné, ale prolezlé nemocemi.“

„Co mně na tom záleží – jsem kripl. Víc mi stejně už neublíží, a dokud je budu moct šukat, můžou mi dát, co chtěj.“ Zachrchlal a plivl na chodník hlen.

Zrzek to sledoval s odporem. „Jak ses rozhodl?“

Mrzák se křivě usmál. „Co myslíš? Ten parchant mi zkurvil nohu. Jasně, že jdu s tebou.“

„Dobře. A Dvojčata?“

Potřesení hlavou. „Sou podělaný. Dneska se sbalili a mizí z města.“

Marlon nespokojeně mlaskl. Tohle nečekal.

„Kdo je ještě s náma? Kubrún? Tichošlapka?“ vyzvídal mrzák.

„S Tichošlapkou jsem mluvil, je s náma ona i Po-běhna. Kubrúnovi jsem poslal zprávu.“

„Po kom?“

„Po Tenkým Marlonovi, po kom jiným. Uvidím, s čím se vrátí. Ale Kubrún určitě nepůjde za Vrhačem.“

Mrzák se ušklíbl. „Kubrún se přidá tam, kde uvidí prachy.“

„Jako vždycky.“

„Co Rogy s Lasičkou? Nebo Šmelo?“

„Šmelo je kam vítr, tam plášť, s tím počítat nemůžeme. A Rogy s Lasičkou si jedou na sebe, tam bych pomoc nečekal.“

„Tříprsták? Runa?“

„Runě nevěřím. A Tříprstákovi už vůbec ne.“

Mrzák tiše hvízdal. „Je nás, kurva, málo, Marlone.“

„Je nás akorát na to, abysme udeřili rychle. A jakmile se ho zbavíme, přetáhneme na naši stranu všechny, co teď váhají.“

„Ale když se to podělá...“

„Když se to podělá, budeme to řešit. Jako vždycky.“ Marlon přešlápl a rozhlédl se.

Léta v ulicích ho naučila dávat si pozor. A právě teď cítil v zátylku nepříjemné mrazení. Zapátral očima ve tmě a napsal sluch, ale neviděl nic – jen pár potácejících se opilců, kteří vyřvávali sprostárny do falešné hry na citeru linoucí se z bordelu.

„Zítř ráno přijď ke mně – budeme vědět, na čem jsme,“ řekl Marlon a ošil se.

„Přijdu.“ Mrzák se otočil k odchodu.

Krok, šoup...

„A Fine?“

Šoup.

Klep.

Mrzák se otočil. „No?“

„Krej si záda.“

Fin se zašklebil. „To já vždycky, rozumbrado. To já vždycky.“

Když odkulhal ulicí pryč, Marlon se znovu opřel o stěnu a zaposlouchal se do útržků písničky.

„Láska se měnívá,

měsíček přibývá.

Pojď, ty má vášnivá,

něco si přej!

*Na tvé rty od vína
dobře se vzpomíná.
Buď moje jediná,
v noci mě hřej!“*

Z bordelu se ozýval křik, který mnozí opilci považovali za zpěv, a s poslední slokou nastal halas, výskání a potlesk.

Marlon ještě chvíli čekal, jestli si v ulici nevšimne něčeho zvláštního, ale nakonec jen potřásl hlavou.

Jeho instinkty ho málokdy klamaly, ale zdálo se, že se teď bál zbytečně. Naposledy přelétl ulici pohledem a zamířil svižně pryč.

* * *

Hlavata ještě chvíli zpíval a usmál se, když uviděl, jak zrzek mizí do tmy.

5.

Rusé vlasy měla zacuchané a ve světle lampy vypadaly jako rozehřátý med. Dřímala, zapletená s ním v uzlíku končetin a těl a Lišák se usmíval, když si ji prohlížel. Drobné pihy na jejích zádech, znal každou z nich, i černé znaménko na levém boku a v místě, kde žebra napínala kůži.

Pohládl ji po skrání, jen zlehka, něžně.

Zachvěla se a vydechla. Z jejího těla sálalo teplo a její oči hrály, když je otevřela. Měly barvu lískových oříšků.

Přimhouřené, ospalé, a přesto plné lásky.

Jen jeho.

Usmál se. „Dobrá večer, lísková,“ šeptl.

„Usnula jsem?“

„Hm-hm.“ Sklonil se a vpil se rty do jejího krku. Potěšeně sledoval, jak se zachvěla vzrušením. „Jsi tak nádherná,“ zašeptal a pokračoval vzhůru k linii její brady.

„Jen nelži.“

„Nikdy nelžu.“

Najednou se se smíchem odvalila stranou a nadzvedla se na lokti. „Lžeš každému, koho potkáš!“

„Ano, lžu každému,“ přikývl a zatlačil ji zpět do polštářů. „Ale ne tobě. Nikdy ne tobě.“

„Nikdy?“

Přešel rty po těch jejích a vydechl: „Nikdy.“

Usmála se a zadívala se na něj. „Miluju tě, víš?“

Lišák se probral do pocitu smutku a provinilosti. Sen odploval a příjemný oblak lásky a poklidu se rychle rozplýval.

Zamrkal. Překvapeně si uvědomil, že je kolem něj světlo. Žádná tmavá kobka, žádné okovy na rukou, ale pavučinami a prachem obalený trám.

Pohnul prsty.

Dobrá, zápěstí měl svázaná, ale lýkový provaz byl pořád příjemnější než studený kov. A ležel na něčem měkkém.

Oproti poslednímu místu, kde se probudil, bylo tohle citelné zlepšení.

Posadil se.

„Jen žádný spěch.“

Otočil hlavu. Na nízké stoličce dřepěl rozkročený Myšín – a v rukách svíral malý opakovací samostříl.

V Lišákovi hrklo, pak si ale něčeho všiml. „Víš, že tam nemáš šipku?“

„Chceš si dát závod, jestli se dostaneš ke dveřím dřív, než ji založím?“

„Myslel jsem, že váš plán byl nemít ze mě studenou páchnoucí mrtvolu.“

„Pořád je spousta věcí, co bych ti mohl ustřelit, aniž bych z tebe udělal mrtvolu.“

„Zkoušels to na sobě?“ kývl Lišák směrem k obvodu na Myšínově paži.

Výraz světlovlasého hubeňoura prozrazoval nade vší pochybnost, na kom by si to vyzkoušel nejraději. „Zvedej se,“ ucedil. „Ale hezky pomalu.“

„Proč?“

„Protože jsem to řekl a mám na tebe namířenou kuši.“

„Bez šipky.“

„Jestli bude potřeba, třeba tě s ní utluču. Vztyk!“

Myšíň býval usměvavý roztržitý nešika, packal, co se na nic pořádně nehodil a na jehož účet se všichni dobře bavili. Teď mu však v očích dřímala zloba a tvrdost, kterou Lišák nepoznával.

Za ty roky přišel o smysl pro humor.

Lišák se poslušně zvedl. „Už vstávám – není snad potřeba zlá krev, ne? Jen jsem žertoval.“

„Zlou krev sis měl rozmyslet předtím, nežs nám vrazil kudlu do zad. Takže teď drž jazyk za zuby a pohni.“

„Proč mě vlastně hlídáš ty?“

„Chceš dodat něco vtipného o tom, jak se na nic jiného nehodím?“

Co jen se to s tebou stalo, Myšíne? „Máš něco s rukou. Čekal bych, že se toho ujme někdo jiný, zatímco budeš odpočívat.“

„Kdo asi, hm?“

„Nevím, Lovka, Vazka, Maja... Je tu vlastně Maja s Vazkou? Nějak si nevzpomínám, že bych je viděl.“

Myšíňovy rysy najednou ztvrdly. „Drž hubu a jdi.“

Ale, ale... Že bych nakonec nebyl sám, kdo změnil zaměstnavatele? Uložil si to do paměti a zamířil ke dveřím.

Neurvalé postrčení ho málem poslalo ze schodů po hlavě, ale udržel se a sešel tak na maličký dvořek plný peří a slepicích výkalů.

Myšín ukázal na studnu a dřevěnou kád'. „Svlíct, pod vodu, vykoupat.“

Lišák ztuhnul. „To tu budeš stát?“

„A co jinýho čekáš, že budu dělat?“

„Nevím – chytat motýly? Podívej, nepotřebuju hlídat. Kam bych tak asi šel?“

„Nejspíš zase za někým, kdo by nás za nějakou chvíli podrazil.“

„Takhle?!“ Zloděj si byl až bolestně vědom, jak vypadá – všechny ty skvrny, špína a zápach přímo křičely „uprchlý vězeň“, nemluvě o svázaných rukách. „Mohl bych se přidat tak leda k místním žebrákům.“

„No, a právě to nebudeme riskovat. Svlíkat.“

Lišák zvedl spojená zápěstí. „Jsem zloděj, ne kouzelník.“

Myšín se zamračil. Když vytáhl od pasu nůž, Lišák sebou podvědomě cukl – Myšín ale drapl jeho ruce a jediným hladkým pohybem provaz přeřízl. „A teď mazej do kádě, než z tebe začnu to oblečení odřezávat.“

„Vím, že jsme se dlouho neviděli, ale nejdeš na to nějak zhurta?“

„Taky bych ti mohl odřezat něco jiného, jestli nezavřeš klapačku.“

„Třeba to přerostlé na mojí hlavě?“ zatahal za koudel zablžených vlasů.

„Spíš to zakrnělé mezi tvýma nohama.“

Lišák se stačil kousnout do jazyka, než odpověděl. Jestliže Myšín za poslední roky přišel o smysl pro humor, kdo ví, co dalšího se změnilo.

Trhaně si začal stahovat košili. Cítil, jak se mu odlepila od strupu na zádech, látka se mu skoro trhala pod prsty.

Když shodil i kalhoty, zadíval se na špinavou hromádku na zemi.

Jak dlouho jsem to měl na sobě? Půl roku? Déle než to? Jak dlouho jsem vlastně trčel v té cele?

Znovu si uvědomil vlastní kyselý pach, tu ohavnou směsici špíny, zvratků, potu a dalších výměšků, která ho provázela v cele tak dlouho, až ji přestal vnímat.

Došel ke studni. „Asi mi nepomůžeš nosit vědra, co?“

Myšín se ušklíbl. „Chápeš rychle.“

První vědro vody vážilo snad půl krávy a Lišák měl pocit, že mu prověsilo ruce až na zem.

S druhým to nebylo o moc lepší.

U šestého začal popadat dech.

Osmé už nedonesl. Padl na kolena na zem, sípal jako kočka dusící se vlastními chlupy a pokoušel se nevnímat pálení ve svalech.

„Za ty časy bez nás jsi nějak zlenivěl,“ ozval se nad ním Myšín pobaveně, sebral zloději vědro z neodporujících prstů a vylil do kádě jeho obsah, jako by nesl pápěří.

Lišák se nezmohl na odpověď. Trpělivě vyčkal, až Myšín donosí vodu a pak se dobelhal ke kádi.

Voda studila.

Byl to nezvyklý pocit.

„Na.“

Lišák s povděkem přijal svazek máty a drsný hadr. Když si drhl z kůže škraloupy špíny a strupů, zvedal se mu žaludek.

Jak jsem jenom mohl přežít takový hnus?

Vydalo to ještě na další čtyři vědra, než se odplavil i ten nejzažranější smrad.

Myšín mu pak půjčil břitvu a Lišák se s gustem zbavil většiny vrabčího hnízda i hnusného porostu na bradě. Přesto mu neuniklo, že světlovlasý celou dobu stojí ve střehu, jako by čekal nějakou zradu.

Všechno se změnilo, uvědomil si zloděj trpce.

Zadíval se k domu. Všiml si pohybu za oknem, záblesku ryšavých vlasů, jak se Lovka odvrátila, a pousmál se.

Možná, že ne všechno.

Snad ne všechno.

* * *

Hladina Solnjaky se leskla odrazem tisíců rozsvícených světél přístavu a dalšího tisíce hvězd, které vlny nesly na svých prstech ke břehu. S každým zašuměním jako by se přibližovaly, a přesto vždycky zůstaly tam, kde předtím.

Lovka ten pohled milovala. Sedávala pod vyhořelým majákem tak často, jak jen mohla, a sledovala moře, dokud ji zima nezahnala zpátky domů.

Od vody zafoukal vítr a vmetl jí do tváře hrst slavných kapek. Dívka sebou cukla – a ucítila, jak ji ruce opletené kolem jejího trupu sevřely pevněji.

„Co se děje?“ šeptl Lišák.

„Nic, jen to trochu špláchlo.“ Přesto se mu schou-
lila v náruči – cítila se tak bezpečně.

Lišák ji políbil do vlasů. Zavřela oči a užívala si
teplo sálající z jeho těla, pach soli a ryby, přítmí
noci, klid. Lišákovy rty pokračovaly po skrání až
k šíji a k rameni. Jeho ruce se jí rozběhly po těle.

Lovka sebou cukla znovu, tentokrát bolestí, když
se bezděčně dotkl zraněného místa.

Pustil ji a rychle se odtáhl. „To byla ta ruka, co?“

„Nic se nestalo.“

Povzdych. „Pořád se to nehojí?“

Potrásla hlavou.

Odsedl si vedle ní. „Řeknu to Kubrúnovi. V pří-
stavu je jeden Dotčený, co léčí za dobré ceny, Kubrún
musí uznat...“

„Už jsem s ním mluvila. Nemáme teď peníze.“

„Hlavně, že je měl na to, aby šel s Runou do bor-
delu,“ odsekl.

„Víš, že to bylo jiné. Potřeboval od Runy pomoc.“

„A ty ji snad nepotřebuješ? Utratit poslední, co
máme, za děvky, aby z někoho vytáhl informace,
když se jeho vlastnímu člověku nehojí zlomenina, je
svinstvo.“

„Takhle bys o něm neměl mluvit,“ napomenula ho
měkce.

„Proč ne? Děláme, co řekne, nosíme mu peníze...“

„... a díky němu jsme neskončili jako mrt-
volky v přístavu, když nám bylo šest. Vděčíme mu
za všechno, tak bychom si toho měli vážit.“

I ve tmě uviděla, jak se ušklíbl. „Zníš jako Kubrún,
když káže Maje.“